

U U D E N V U O D E N P Ä I V Ä N Ä

1940

Suomalaiset ja Suomen ystävät!

Tasavallan presidenttinä ollessani on minulla ollut tapana vuoden ensimmäisenä päivänä tervehtiessäni radion välityksellä kansaamme luoda lyhyt katsaus olojemme yhteiskunnalliseen ja taloudelliseen kehitykseen.

Tällä kertaa täytyy minun luopua tästä, sillä mielemme täyttää nyt vain yksi ajatus, isänmaamme ja kansamme pelastaminen hyökkääjän käsistä, joka on iskenyt kyntensä valtiuruumiiseemme.

Vanha imperialistinen Venäjä, joka kautta historiamme on ollut Suomen kansan uhkana, on taas paljastanut vanhat vaistonsa ja ilman pienintäkään syytä hyökännyt maahamme.

Venäjän tsaarivalta on kukistunut, mutta imperialistiset harrastukset näkyvät jääneen perinnöksi sen nykyisille vallanpitäjille, vaikka heidän oppi-isänsä Lenin julisti valtaan noustessaan toteuttavansa tsaarivallan alueella kansojen itsemääräämisoikeuden.

Se on kumminkin käytännössä jäänyt sanoiksi. Aluksi tosin ne kansat, joilla oli kansallista kuntoa nousta oikeuksiaan valvomaan, saivat itsenäisyytensä, mutta nyt katsoo Neuvostoliitto olevansa kyllin vahva vaatimaan itselleen vaikutusvaltaa niissäkin maissa. Sellainen vaatimus, vaikka aluksi varovaisessa muodossa, tehtiin myös Suomelle.

Vuosisatojen kokemuksesta tajusi kumminkin Suomi, mistä oli kysymys. Rauhaa rakastavana kansana se koetti saada meille esitetyt vaatimukset neuvottelujen kautta sovitelluiksi, mutta Neuvostoliiton näennäiset ehdotukset osoittautuivat vaatimuksiksi, joilla Suomen oma turvallisuus ja etu tahdottiin syrjäyttää.

Neuvostoliitto, kuten tunnettua, esitti vaatimuksensa Leningradin turvallisuuden varjolla, mutta todellisuudessa oli kysymys Suomenlahden ja Petsamonvuonon liikenneyhteyksien määräämisvallasta ja Suomen puolustusmahdollisuuksien heikentämisestä Suomenlahdella, Karjalan kannaksella ja Petsamossa. Mistään Leningradin turvattomuudesta ei todellisesti voinut olla kysymys, sillä jo Tarton rauhassa oli sovittu, ettei Suomi saa linnoittaa Leningradin laivaväylän varrella olevia saaria ja Leningradin läheisyydessä olevaa rantaviiva-alueita eikä myöskään Suomelle kuuluvaa Kalastajasaarenon aluetta Petsamossa.

Neuvotteluissa myönsivätkin Neuvostoliiton edustajat nämä takeet riittäviksi Suomeen nähdessä, mutta vaativat lisätakeita, ettei jokin suurvalta voisi käyttää hyväkseen Suomen aluetta

mahdollisessa sodassa Venäjää vastaan. Tämäkin oli kumminkin tekosyy, sillä Suomi on aina avomielisesti sanonut, että se haluaa pysyä syrjässä suurvaltojen välisistä ristiriidoista ja puolustaa itseään jokaista vierasta valtaa vastaan, joka pyrkii sen suvereenisuutta loukkaamaan.

Venäjän hyökkäys Suomeen neuvottelujen ollessa vielä keskeneräisinä ja sen toimittama kommunistisen hallituksen määrääminen valloittamattomalle maallemme osoittaa, että se oli päättänyt vallata ja samalla bolshevisoida maamme, kun sen vaatimuksiin ei sellaisinaan suostuttu.

Maamme oli kumminkin siinä määrin varuillaan, ettei Venäjä päässyt meitä kokonaan yllättämään, vaikka välillämme on yli 1 000 kilometrin pitkä linnoittamaton raja. Se hyökkäsi rajan yli heti lukuisissa kohdissa välittämättä vähääkään niistä sopimuksista, joita sen kanssa olemme tehneet, mm. keskinäisten erimielisyyksien ratkaisusta rauhanomaisin keinoin. Häikäilemättömästi se kävi heti myös lentokoneilla pääkaupungin ja muiden asutuskeskusten kimppuun murhaten lapsia, naisia ja muuta siviiliväestöä. Näillä teoillaan Neuvostoliitto paljasti kohta alussa kaikki tarkoituksensa. Tämä raaka hyökkäys kokosi yhteen rintamaan koko Suomen kansan, jonka kansallinen itsetunto ja veriin painunut vapaudenrakkaus on itsenäisyytemme aikana vuosi vuodelta yhä lujittunut.

Kansamme puolustustahto on ehyt ja jakamaton. Eduskuntamme on yksimielisenä laatinut lakeja, jotka osoittavat sen kaukonäköisesti ottaneen huomioon maamme vaaranalaisen aseman.

Maanpuolustustyöhön eivät ota osaa ainoastaan miehet, vaan myös naiset, joiden uhrautuva monipuolinen toiminta on erittäin suuriarvoista. Tämä naisten osuus on nykyään entistä huomattavampi, kun he siirtoväkenä ja sen vastaanottajina ovat uskomattomalla alttiudella ja tyyneydellä mukautuneet molemmin puolin uusiin olosuhteisiin.

Tänä kansamme suuren koettelemuksen aikana on meillä lohdutuksena keskuudessamme ilmenevä alttius ja yhteistunto. Tuntuu siltä, kuin Suomen kansa suuressa hädässään olisi löytänyt itsensä. Ja siitä on meidän syytä iloita.

Uhrimieli, jota nyt kaikkialla tarvitsemme, on korkeaa jumalallista alkuperää. Uhrata työnsä ja varansa lähimmäisensä hyväksi on suurta, mutta uhrata itsensä, elämänsä maansa ja kansansa puolesta on vielä paljon korkeampaa. Sen alttiuden edessä me vaikenemme ja nöyryymme kiittämään Jumalaa, että suuret kärsimykset ja surut voivat herättää uusia elämän arvoja.

Me syvästi valitamme, että olemme joutuneet sodan jalkoihin, joka vaatii uhreja. Mutta muuta keinoa ei meillä ole itsenäisyytemme suojelemiseksi, kuin uhrautuva taistelu olemassaolomme puolesta.

Pari viikkoa sitten oli minulla tilaisuus radiossa tervehtää puolustusvoimiemme ylipäällikköä, upseeristoa ja miehistöä ja esittää koko kansamme kiitollisuus miehille, jotka eri asemissa seisovat kotiemme ja koko isänmaan suojana.

Nämä kaksi kohtalokasta viikkoa, jotka sen jälkeen olemme eläneet, ovat antaneet omalle kansallemme ja koko maailmalle uusia todistuksia puolustusvoimiemme taistelukunnosta,

kestävyydestä ja ennen kaikkea siitä yksimielisyydestä ja alttiudesta, jota ne maalla, merellä ja ilmassa ovat osoittaneet.

Kansamme puolesta esitän, ketään erittäin mainitsematta, ketään unohtamatta, kaikille maanpuolustajillemme uudelleen syvän kiitollisuuden sankarillisesta miehuudesta.

Tämän saman osaaottavan kiitollisen tervehdyksen esitän myös sairaaloissa oleville rintamamiehille, joiden olen todennut miehuullisesti kantavan kovaa kohtalooaan alituisesti muistellen tovereitaan, jotka ovat rintamilla.

Mutta ennen kaikkea hiljennymme tekemään kunniaa niille monille, jotka ovat uhranneet elämänsä yhteisen isänmaamme puolesta.

Ja teitä, äidit, isät, puoliset, lapset, veljet ja sisaret, jotka kotiaskareissa suoritate raskasta osaanne tänä kohtalokkaana, aikana, tervehdän osanotolla tietoisena siitä, että te jokainen käsitätte, että nyt on kysymys kansamme olemassaolosta ja sen tulevaisuudesta, josta me kaikki olemme vastuussa.

Koettakaamme edelleen kantaa kuormaamme kukin paikallaan samalla yksimielisyydellä ja uhrimielellä kuin tähänkin asti. Jokaisen työ isänmaan hyväksi on nyt tärkeä ja välttämätön.

Suomen ystävät!

Me olemme iloksemme saaneet kokea, että koko maailman myötätunto on meidän puolellamme. Se ei ole ilmennyt vain sanoina, vaan myös tekoina. Me olemme saaneet runsaasti lahjoituksia yksityisiltä, yhdistyksiltä ja muilta järjestöiltä.

Myöskin vapaaehtoisia on eri maissa ilmoittautunut halukkaiksi puolustajien riveihin. Näinä päivinä saa vihollisemme jo tehdä tuttavuutta vapaaehtoisten joukkojen kanssa, joita elähdyttää sama vapaudenrakkaus, jonka puolesta me taistelemme. Kansainliiton useat jäsenvaltiot ovat myös ilmoittaneet olevansa halukkaita avustamaan. Ja ennen kaikkea läheiset naapurimme, joiden kohtalonyhteys meidän kanssa on läheinen, ovat lämmenneet asiallemme. Useita ambulansseja on saapunut mm. pohjoismaista ja muualtakin maahamme.

Ulkomailta olen saanut lukuisia kirjeitä, joissa ihastellaan kansamme kuntoa ja rohkeutta. Näistä kirjeistä käy selville, että ulkomailla täysin käsitetään, ettemme taistele vain oman vapautemme, vaan koko Pohjolle ja muille sivistyskansoille yhteisen vapauden puolesta.

Varmaan ovat myöskin arvoisat radiokuuntelijat lukeneet näinä päivinä sanomalehdissä julkaistun Skandinaavian johtavien kulttuuri-henkilöiden voimakkaan vetoimuksen Suomen puolesta.

Kaikki tämä on rohkaisevaa meille suomalaisille, mutta sanomatta on selvää, että tilanteen nopea ratkaisu vaatii aktiivista apua rintamille, joilla vain voidaan häikäilemättömän hyökkääjän tarkoitusperiä todellisesti torjua.

Mutta valitettavasti ei tämä rintama ole, uutta vuotta aloittaessamme, ainoa sota-äyttämö Euroopassa. Tätäkin tuhoisampi, vaikka mittasuhteiltaan tasaväkisempi suurvaltojen välinen sota on käynnissä yhä myös maanosassamme merellä, maalla ja ilmassa tuhoten rajattomasti ihmishenkiä, aineellisia ja kulttuuriarvoja.

Näiden surullisten näkyjen edessä joutuu huolestuneena kysymään, eivätkö vanhat sivistysvaltiot voi löytää inhimillisempää tietä keskinäisten riitojensa ratkaisuun, tai jos tämä on mahdotonta, eivätkö puolueettomat vallat voi saada ääntään kuuluville, että tämä valtakuntia köyhdyttävä ja kaikkia elämänarvoja tuhoava sota saataisiin lakkaamaan. Silloin, jos Neuvostoliiton vallanpitäjät eivät senkään jälkeen halua vielä tietää, kenen kanssa on Suomen sodassa rauha tehtävä, voitaisiin yhteisvoimin osoittaa Venäjälle paikkansa, joka sille oikeutusti kuuluu.

Mutta nykyoloissakaan ei Suomi tule heittäytymään unelmien varaan, vaan tulee tekemään kaikkensa, ettei sivistyneen maailman tarvitsisi nähdä heimokansojemme Itä-Karjalan ja Inkerin kohtalon uusiutumista meidän kohdallamme. Tarton rauhan yhteydessä annetussa pöytäkirjassa lupasi Neuvostoliitto nimittäin Itä-Karjalalle verrattain laajan omakielisen sivistys- ja itsehallintoautonomian omine kansanedustuslaitoksineen ja Inkerin väestölle myös sivistysautonomian ja omakielisen kuntain hallinnon. Näitä lupauksia ei ole kumminkaan toteutettu, vaan sen sijaan on osa näitä heimolaisiamme siirretty vähitellen hajalleen suureen itään, missä ne yksinäisinä jäävät ainoaasi henkisesti irtolaisiksi, kunnes tuhoutuvat tai sulautuvat ympäristöönsä. Me suomalaiset suremme heidän kohtaloansa ja taistelemme koko voimallamme, ettei meidän osaksemme tule sama kohtalo.

Toivomme hartaasti, ettei Pohjoismaiden johtavien kulttuurihenkilöiden julkilausumassa oleva ajatus, että »Neuvostoliiton hyökättyä Suomeen uhkaa kuolema koko Pohjolan vapautta sekä henkistä ja taloudellista kulttuuria», pääse toteutumaan. Me uskallamme toivoa, että todellinen vapauden ylevä kaipuu ja uhrimieli ulottuu yhä laajemmalle, kuten monista lausumista ja taloudellisista uhrauksista hyväksemme olemme saaneet kokea.

Me emme halua vedota erikseen osuuteemme yleismaailmallisessa kulttuurissa, mutta me vetoamme siihen uhrivalmiilleen, jota koko kansamme osoittaa puolustaessaan yhteisiä sivistysarvoja.

Samalla kuin kiitän Suomen ystäviä saamastamme monenkaltaisesta avusta, toivotan kiitollisena onnellista uutta vuotta omalle kansallemme, joka teoillaan on osoittanut, että se ansaitsee edelleen itsenäisen aseman sivistyskansojen joukossa.

Jumala maatumme ja kansaamme nyt alkavana vuotena ja aina suojatkoon!